

Příběhy našich sousedů

Jaroslava Procházková

Scénář k audioreportáži

Tým: Milan Gurecký, Štefan Feri, Zdena Kopřivová, Darina Malíková

Vyučující: Mgr. Kamila Bíziková

Škola: ZŠ a MŠ Brno, nám. 28. října 22

Chtěli bychom Vám vyprávět příběh paní Jaroslavy Procházkové a její rodiny. Paní Jaroslava se narodila 10. 10. 1927. Její otec byl kožešník. V obchodě se jejím rodičům dobře dařilo.

Před začátkem 2. světové války postavili dům v brněnských Řečkovících. Řečkovice byly tenkrát okrajová část města, podobala se spíše vsi než městu.

Jaroslava vzpomíná na první tramvaj, která do Řečkovic jela.

„Jezdila na konečnou, kde byla smyčka a ta byla v polích. My jsme si tam chodívali hrát. Říkali jsme tomu, té smyčce, kolo. Tak jsme říkali, jdeme si hrát na kolo.“

Srovnání: Dům rodiny paní Procházkové a stejné místo v lednu 2016 – tramvajová smyčka v Řečkovících.

Také vzpomíná na místní základní školu a rozdílné sociální poměry mezi dětmi ve třídě. Popisuje živobytí své kamarádky Marty Legátové, která žila v místní nouzové kolonii na Ulehlých.

„Bylo to v Řečkovících pod hřbitovem. Marta tam žila se svou maminkou bez tatínka. Byla jsem strašně překvapená jak tam ti lidi žili. Byly to natěsnané domky, stavěné třeba z dřevěných krabic od ovoce nebo z papundeklu. Měly tam jednu slepičku, jednu místnost, kde matka žila s dcerou.“

Dětství paní Jaroslavy přerušila 2. sv.válka. Malá Jaroslava sledovala, jak jsou postupně vily židovských zákazníků jejího otce zabírány Němci.

Rodina paní Jaroslavy, v čele s tatínkem, poskytovala během války v jejich domě úkryt. A to pro lidi, kteří se snažili utéct do Polska.

Paní Jaroslava společně s rodiči a sestrami, před 2. světovou válkou.

Jedním z nich byl Miloš Vlček. Narozdíl od ostatních „hostů“ byl rodinný známý. U rodiny se zabydlel. Živili ho a poskytovali mu co mohli. Vlček však nechtěl odejít. Rodinu využíval. Po té, co mladou Jaroslavu obtěžoval, se s ním otec pohádal a vyhodil ho. Vlček rodině slíbil, že si to odpykají.

6.10 1944 vtrhlo do domu gestapo a otce zatklo. Společně s ním bylo v Brně zadrženo mnohem více lidí. Při výslechu na gestapu se Jaroslava dozvěděla, že byl zatčen i její nápadník, muzikant, který byl také účastníkem odboje.

„No a oni mě vyslychali, jestli neznám Vladimíra Krejčího. Já jsem věděla, že je zbytečně zapírat, tak jsem řekla, znám ho. A oni začali, že jestli vím, že měl granáty a dá, ... to nevím.“

Paní Jaroslava si dodnes myslí, že za udáním jejich blízkých stál právě Vlček. Příběh o dramatickém osudu Miloše Vlčka a jeho rodiny, by však vydal na samostatnou reportáž.

Jaroslavín Vladimír byl přesunut do koncentračního tábora v Osvětimi, kde měl na konci války zemřít při pochodu smrti.

Paní Jaroslava a její přítel Vladimír Krejčí, Vladimír byl hudebník.

Otec paní Jaroslavy byl vězněn na Kounicových kolejích v Brně. Se svou rodinou byl v minimálním korespondenčním kontaktu. Ve zmatku konce války se Němci pokusili o transport vězňů z kolejí. Nakonec však vězni zůstali zamčeni ve vagónech na nádraží v Modřicích. Na svobodu se dostali více méně díky náhodě.

„A teďka tam byl jeden šikovnej železničář a ten pozoroval ten povyk. Tak se šel podívat, jestli je vzduch čistej, že už tam není žádný Němec. Tak vzal cvakačky a cvakl tu plombu a otevřel a řekl, tak kamarádi... ven!“

Jaroslavín svobodný otec se vrátil do rodinného domu.

Konec války a osvobození proběhlo pro rodinu bouřlivě, strávili ho v úkrytu, ve sklepě jejich řečovického domu. Zatímco v přízemí domu odpaloval tank.

Přes všechno, co Jaroslava během války zažila, dívá se na svět pozitivně. Užívá si úspěchů svých dětí a vnoučat. Naši skupinu přivítala velmi přátelsky v domově důchodců, kde momentálně spokojeně žije. Bylo nám ctí poslouchat její příběh. Dal nám možnost srovnat náš život ve svobodném světě s životy, které byly ovlivněny válkou.